

MARKÉTA SIKOROVÁ

MŮŽU BÝT

ZNIČENÁ,

ALE NE

PORAŽENÁ

ARGO

Markéta Sikorová
Můžu být zničená, ale ne poražená

Ilustrace obálky Markéta Sikorová.
Graficky upravila a sazbu provedla Tereza Králová.
Odpovědný redaktor Miloš Urban.
Redakce Tereza Kodlová.
Technická redaktorka Alexandra Švolíková.
Korektury Marie Černá a Kamila Drahoňovská.
Vydalo nakladatelství Argo, Milíčova 13, 130 00 Praha 3,
argo@argo.cz, www.argo.cz,
roku 2026 jako svou 6019. publikaci.
Vytiskla tiskárna TNM Print.
Vydání první.

ISBN 978-80-257-4917-3

Naše knihy distribuuje knižní velkoobchod KOSMAS
sklad: Za Halami 877, 252 62 Horoměřice
tel.: 226 519 383
e-mail: odbyt@kosmas.cz
www.firma.kosmas.cz

Knihy je možno pohodlně zakoupit
v přátelském internetovém knihkupectví
www.kosmas.cz

ZROD ZNIČENÍ

První obraz

Když zavřu oči a chci si vzpomenout na dětství, nenaskočí mi pohádky, smích ani hlas mámy, jak mě večer ukládá. Vynoří se písek. Jemný, světlý, možná s vůní mokré hlíny, nacpaný pod nehty. Hromada písku pod lešením. Pod domem, který naši právě celý přestavovali.

Byly mi tři nebo čtyři. Seděla jsem v tom písku a jen pozorovala. Všichni mluvili o tom, jak bude krásný, nový. Ale mně připadal jinak. Jako by se s maltou míchalo i něco neviditelného — strach, co ještě neměl jméno. Napětí, co se usazovalo ve zdech. Nikdo ho neviděl. Ale já už ho cítila v těle. Tak malá — a už se mi zdál domov podezřelý.

Seděla jsem v tom písku a stavěla hrady. Můj bratr, o deset let starší, skákal z lešení přímo dolů do toho království, co jsem si postavila. Všechno se otřásl. Znovu a znovu. A já se usmívala — možná. Ale hlavně jsem byla malá. Moc malá, abych tušila, že tahle vzpomínka zůstane navždy. Že jednou nebudu schopná si vybavit nic hezkého, ale tenhle výjev mi zůstane.

Medová vzpomínka

Byl to jeden z mála okamžiků, kdy jsem měla pocit, že opravdu existuju. Že mě někdo viděl.

Sedím na studeném schodku před domem. Dlažba chladí do zad, ale nevnímám ji. Máma přichází, možná z práce, možná jen z obchodu. V ruce drží plastového medvídka plného medu. Nepamatuju si slova. Jen ten pohyb. Jak mi ho podává jemně, jako by to byl významný dárek.

Usmívá se. Krátce. Nenuceně. A mně se ta chvíle zapíše hluboko.

Med voněl sladce, byl hustý, lepivý. Jako by se nechtěl přilepit jen k chlebu, ale i k mojí vzpomínce. Jako by chtěl říct: „Tady, drž si tuhle chvíli. Pro všechno, co přijde.“

Dodnes stojí takový medvídek u nás doma na vánočním stole. Ne kvůli chuti. Kvůli naději. Že tehdy mě máma opravdu viděla.

A pokaždé, když ho držím, snažím se vybavit si její pohled. Zda se tehdy dívala opravdu na mě, nebo jen skrz. Vánoce voní sladce — ale já vím, že tahle chuť nevyhlídá všechno.

Sourozenci a odstupy

Mám sestru. O osm let starší. A bratra. O deset. Ten věkový rozdíl — byl jako propast. Oni byli jinde. Přesto pro mě znamenali střed světa.

Sestra mě vedla do školky. Já ji za to kousala. Škrábala. Vztekala se. A ona to všechno tiše snášela. Vyprávěla mi pohádky. Četla z knížek. Myslela si, že mě chrání. A já dnes věřím, že se o to opravdu snažila.

Myslela si, že když je starší... Silnější. Kdyby mohla být pro otce *dost dobrá*... Třeba si mě pak nevšímne.

V noci mi četla. Tichým hlasem, skoro šeptem. Hladila mě po vlasech, když jsem nemohla usnout. Věřila, že pokud bude u mě dost dlouho, nic zlého se nestane.

Viděla jsem ji jednou. Otočila jsem se do pokoje a na zlomek vteřiny zahlédla, jak ji táta přirazil ke zdi. Držel ji silně. Mačkal jí prsa. Jeho ruka sklouzla níž. Tvářila se zhnuseně. A já... ještě jsem si myslela, že tak se ob-
jímají dospělí. Tehdy jsem tomu nerozuměla. Ale brzo přišla řada na mě.

Bratr byl na jiném ostrově. Moc starý na sdílení života se mnou. Ale i na tom ostrově jsem jednou něco zahlédla. Stál v pokoji, nahý až na spodky. Táta kolem něj chodil s páskem. Pak přišla rána. A další. Neřval. Nebo možná ano — a já jen přestala slyšet. Seděla jsem za dveřmi. Malá jako knoflík. A myslela si, že když se nehnu, zmizím.

Bratra drtily nároky, tvarovaly ho do obrazu, jakým nikdy neměl být. Zpětně jsem v jeho očích poznala sama sebe. Tu bolest. Ty stíny. Bolest, kterou jsme neměli sdílet. Ale sdíleli jsme ji beze slov.

Měli jsme jednu jistotu: otec se vždycky vracel. Pro každého z nás.

Druhý den jsme náhodně zkrížili pohledy. Krátce. Jeho oči byly prázdné — ale na zlomek vteřiny v nich blikla zpráva. Nepromluvená dohoda, že každý přežívá po svém. A že jsme v tom spolu.

Dům, co klame

Náš dům měl zahradu. Trávník, co se pod sekačkou jemně vlnil. Jedno auto v garáži. Byl nově zrekonstruovaný. Čisté zdi, nová fasáda. Všechno vypadalo správně. Byl to dvougenerační dům, dole bydlela babička s dědou, mámini rodiče.

Máma byla z učitelské rodiny, pracovala na střední škole. Otec sloužil v armádě, pracoval v kasárnách. „Tak slušná rodina,“ říkali. A my jen kývali. Rozporovat to nešlo. A my se usmívali. Tiše. Slušnost se cení.

Chodili k nám hosté. Na kávu, na oslavy, na sousedské návštěvy. Usmívali se. Chválili nábytek, dorty, výzdobu. Nikdo se nezeptal. Nikdo si nevšiml. A kdyby ano — stejně bychom nic neřekli.

Uvnitř ten dům hnil. Ne zdi — věci, co nejsou vidět. Ticho. Strach. Tlak, co ležel na hrudi i v obyčejném spánku.

Jednoho dne jsme mu se sestrou a bratrem začali říkat Dům hrůzy. Tiše. Jen mezi sebou. Dalí jsme mu jméno. Protože všechno, co má jméno, existuje. A všechno, co existuje, jednou může skončit.

My jsme ho jmenovali potichu. Ale jeho jméno křičelo v každé cihle.

Kdykoli. Kdekoli

Ležela jsem vedle něj. Gauč jako vždycky. Televize naproti. Dvě křesla — a v jednom z nich seděla máma. Nedívala se. Deko, co voněla čerstvě vypraně, ale dusila. Schovávala mě i pohlcovala. Někdy jsem si představovala, že jsem jinde. Ale ten gauč mě pokaždé našel.

Ruka na stehně. Dětská noční košile. Byla jsem malá. Nevěděla jsem, co je špatně. Jen tělo tušilo. Zamrazilo v břiše. Ztuhlo. Přestala jsem dýchat moc nahlas. Aby se nic víc nestalo.

„Chceš tu novou hračku?“ „Jo.“ „Tak si pojď ke mně lehnout.“ A pak moje ruka nebyla moje.

Usmívala jsem se. Hrál jsem, že je všechno v pořádku. Mluvila jsem o škole, o paní učitelce. On mě hladil. Vzal mou dlaň a vedl ji tam, kam neměl. Klidně. Jako by to byl dárek. Tělo se nebránilo. Mozek vypnul. Učila jsem se rychle: nehýbat se, dýchat měkce, oči přivírat. Dělat, že spím. I když jsem uvnitř křičela.

Ve sklepě to vonělo po zavařenině. A taky po strachu. Chtěla jsem jen pro kompot. Míjela jsem ho ve dveřích. Zhasl. A pak mě přitiskl na sebe. Hrubě. Beze slova.

Mačkal mi hrudník, až tam druhý den zůstala modřina. Nedíval se. Jen dýchal. A pak odešel. Jakoby nic. Zůstala jsem stát. Sama. Se srdcem v krku. A cukrem v dlani.

Jednou v noci jsem spala v mámině posteli. Nevím, proč tam nebyla. Probudil mě. Tiskl se ke mně celým tělem. Cítila jsem ho mezi stehny. Pohyboval se. A jeho ruka si mě brala.

Ztuhla jsem. Dýchala potichu. Plakala bez hlesu. Neodtáhl se. Nevšiml si. Nevím, jak to skončilo. Možná jsem usnula strachy. Možná mi to mozek vymazal.

Ale od té noci už žádná postel nebyla jen na spaní. Gauč nebyl jen na sezení. Sklep nebyl jen na marmeládu.

Protože to mohlo přijít kdykoli. A stát se kdekoli. A stávalo se to.

Špatná výměna

Bylo mi asi jedenáct, když jsem dostala své první peníze. Marky z Německa. Dala mi je teta. Máma je směnila. V té době to byla hromada peněz, tisícovka v obálce. Moje království.

Schovala jsem si je do pokladničky. A pak jsem je jednoho dne vzala. Pozvala jsem spolužačky ven. Koupila jim zmrzlinu, pití, hračky, drobnosti. Dárky domů. I mámě. I jemu. Všichni dostali něco. Ten den jsem nebyla outsider. Holky se smály. Zvaly mě k sobě. Poprvé jsem se cítila, že někam patřím.

A pak přišel večer. A s ním pásek. Nejen bolest, ale křik. Výčitky. Slzy. Tělo se stáhlo. Srdce roztrhlo. A já jsem nechápala, co jsem udělala špatně.

Jenže já to vlastně znala. On mě to naučil. Že když něco dáš, dostaneš pozornost. Stačí nabídnout správnou věc. A někdo ti věnuje chvíli. Úsměv. Teplo. Tak proč to venku nefungovalo?

Chtěla jsem to zkusit znova. Vzala jsem peníze z domu. Bylo jedno kolik. Hlavně aby to vyšlo. Zase jsem zvala holky. Zase smích. Zase pocit, že možná nejsem tak sama.

Ale sestra si něčeho všimla. Řekla to mámě. A já čekala trest. Tentokrát ale nepřišel. Jen ticho. Máma to zahladila. Neptala se proč. Nevyptávala se. A tím to skončilo.

Kamarádky už nikdy neodpověděly. Smích splaskl jako bublina. Zůstal jen pocit, že ani radost mi nepatří. Ani místo mezi ostatními. Ani zpětný úsměv.

Zbyla jen lekce: Lásku si musíš zasloužit. Ale nevíš jak. A už nikdy si nebudeš jistá, jestli to, co dáváš... není znovu chyba.

A tak jsem raději přestala dávat. Ne lásku — tu jsem pořád měla. Ale věci. Gesta. Nabídky. Už jsem nevěřila, že cokoli vyvolá návrat úsměvu. Jen jsem se učila být menší. A neviditelnější.

Jezero

Začala jsem se toulat. Ráno jsem měla jít do školy. Vzít si aktovku, sedět ve třídě bez přátel, učit se násobilku. Jenže nešlo vstát. Tělo mě neposlouchalo. Nohy mě samy odnesly jinam. Místo toho jsem šla k jezeru. Zнала jsem tu cestu nazpaměť. Každý strom, každou prasklou dlaždicí na chodníku. Bylo to moje místo. Tam, kde jsem nebyla hlídaná. Tam, kde ticho nebolelo.

Obcházela jsem ho celé. Kroužila. Sama. Ve vzduchu byl klid, co pářil. Slunce prozařovalo vlnky na hladině.

Listí šeptalo. A já — já byla s ním. Smála jsem se. Chvilí. Pak plakala. Zase chvíli. Zpívala si potichu písničky, co jsem slyšela v rádiu. Překřikovala jsem v hlavě hlasy, které mě pronásledovaly.

A pak — houpačka. Houpala jsem se dopředu a dozadu, až mi nohy lítaly do nebe. A z nebe padaly zpátky dolů.

Někde mezi zhoupnutím a nádechem přišla první menstruace. Cítila jsem, že se něco mění. Že se mi tělo odněkud vrátilo zpět a ukazuje mi: *už nejsem dítě.*

Seděla jsem tam, podívala se dolů. A v hlavě mi běželo:

„Tohle je jako v těch knížkách. To je ono. Ale kde je máma? Měla bych jí to říct? Nebo to ví? Nesmí se to pokazit. Možná teď už mě otec nebude chtít. Možná to skončí. Nebo začne něco jiného? Možná když umřu, tak to přestane.“

Styděla jsem se za ty myšlenky. Ale nikomu jsem je neřekla. Jen je nechala sedět na břehu jezera vedle sebe. A ono je přijalo. Bez

otázek. Byla jsem tam sama. A přesto jsem se necítila opuštěnější než doma.

Jezero nemá ústa. Neptá se, nehodnotí. Jen hladina, která odráží oblohu i mě. Bylo to první místo, které mě objalo bez podmínek.

Díl Alison

Šestá třída. Nový stupeň. Nová třídní učitelka. Řekla: „Když budete něco potřebovat, můžete za mnou kdykoli přijít.“ Všední věta, jakých jsme slyšeli desítky. Ale mně v hlavě zůstala. Seděla tam tiše jako klíč, o kterém jsem ještě nevěděla, kam patří.

Začala jsem se víc bavit s Katkou. Byla trochu jako já — outsider, tichá, mimo dění. Spolu jsme si našly spojení ve světě, který nám připadal jiný. U ní jsem se cítila... ne v bezpečí, ale aspoň míň pozorovaná.

Katka mě pak představila Veronice. O tři roky starší, silná, odvážná, světaznalá. Byla jako kapitola z jiné knihy. A my tři jsme spolu začaly trávit čas — bloumat městem, poslouchat hudbu, sledovat televizi.

A pak jednou večer — díl seriálu *Melrose Place*. Postava jménem Alison, dospělá žena, která si začne vybavovat střípky z dětství. Zneužívání otcem. Strach. Ticho. A pak... promluva. Odvaha říct to nahlas.

V tu chvíli to se mnou trhlo. Jako by se celý můj vnitřní svět obrátil vzhůru nohama. Najednou jsem věděla, že to, co se mi děje, nemá být normální. Že to není hra, ani mazlení, ani láska. Je to zrada.

Tehdy jsem to řekla. Poprvé nahlas. Veronice. Všechno. Nezhroutila se. Nesnižovala to. Nedivila se. Řekla mi: „Tohle se nesmí. Musíš to říct mámě.“

Nevěděla jsem jak. Nedokázala jsem jí to říct do očí. Tak jsme vymyslely plán. Já napíšu vzkaz. Ona ho donese.

Seděla jsem na posteli. Papír, propiska. Byla to nejdůležitější zpráva mého života. A vešla se do dvou vět. „Táta mě zneužívá. Utíkám z domu.“

Veronika ten vzkaz vzala. Odnese ho k nám domů.

A já — jedenáctiletá holka — jsem mezitím utekla z domu. Poprvé. Bez plánu. Bez batohu. Bez směru. Jen pryč. Kamkoli. Do tmy. Nevěděla jsem, co bude. Ale věděla jsem, že jsem to konečně řekla. Svým způsobem. Nahlas.

A svět se nezastavil. Nebe nepadlo. Lidé šli dál. Ale já — já se poprvé nadechla jinak.

ZNIČENÍ HLASU

Telefonní budka

Vše šlo podle plánu. Veronika odnesla vzkaz mé matce. A já utíkala. Utíkala jsem bez dechu, bez směru, jako kdyby mi plamen šlehal pod nohama. Jako kdyby mě někdo honil. I když jsem věděla, že mě nikdo nepronásleduje — zatím. Byla jsem jedenáctiletá holka s hlavou, v níž to hučelo, a nohama, které už nepatřily mně.

Na rohu ulice stála telefonní budka. Jedna z těch, co tehdy byly ještě všude. Zнала jsem je. Zнала jsem i číslo na Linku bezpečí — bylo to číslo, které jsme uměly všechny. Viselo na plakátech, běželo v reklamách, děti si z něj dělaly legraci. Jednou jsem tam zavolala taky. Z jezera. Když jsem nešla do školy. Řekla jsem paní do sluchátka jen to, že jsem se zatoulala. Že mě bolí břicho. Nepřiznala jsem nic. Jen jsem chtěla slyšet hlas, který nebolí.

Ted' jsem tam vlezla znovu. Ne proto, abych hned volala. Vešla jsem tam, protože to bylo první místo, kde jsem mohla být neviditelná. Schovat se. Brečet. Padnout na dno, kde je ticho. A přemýšlet, co dál.

Uvnitř bylo šero. Pach starého železa, drobné škrábance na skle, plastové sluchátko, které už zažilo stovky rukou. Chvilí jsem jen seděla v koutě s koleny u brady a držela si dlaň přes ústa, abych nevzlykala nahlas. Slzy mi stékaly do dlaně. Tělo ztuhlé, jako když čeká, až přejde zemětřesení.

Pak jsem vstala. Natáhla se ke sluchátku. A zavolala.

Řekla jsem jediné: „Utekla jsem z domu. Nevím, co mám dělat.“

Na druhé straně se ozval hlas. Měkký. Klidný. Řekla, že se jmenuje Markéta. Stejně jako já.

Nevím přesně, o čem jsme si povídaly ani jak dlouho. Jen že její hlas postupně rozplétal něco uvnitř mě. Každá věta byla jako kapka, co zalévá místo, které nikdy nezískalo péči. A pak jsem to vyslovila.

„Táta mě zneužívá.“

Řekla jsem jí i o našem zoufalém plánu. Že jsem napsala vzkaz. Že ho nese Veronika. Že teď jsem tady. Sama.

Nepamatuju si slova. Ale pamatuju si její klid. Pamatuju si, jak poprvé někdo nebyl vyděšený mým přiznáním. Řekla mi, že to, co táta dělá, je trestné. Že mám jít na policii. Že mi tam pomůžou. A že se nemám bát.

Souhlasila jsem. A domluvily jsme se, že když zavolám znovu, mám říct její jméno — a ona mi pomůže. Zavěsila jsem. A znovu se rozběhla. Na druhou stranu města. Tentokrát už ne s panikou, ale s malou kapkou naděje, že teď přijde záchrana.

Před budovou policie jsem zpomalila. Byla už tma. Ticho. Jen okna svítla. Zůstala jsem stát na schodech. Pak jsem se tam krčila a znovu začala plakat.

Neuměla jsem zazvonit. Ani zabouchat. Jen jsem tam seděla a doufala, že mě někdo uvidí. Že někdo z těch, co se smějí za sklem, vyjde ven. A zeptá se. Nikdo nepřišel.

Pomalou jsem vstala. „Prosím... Markétu.“

Byla to zase ona. Řekla jsem jí, že jsem tady. Ale že nedokážu vejít. Že nemám sílu mluvit.

Nevzpomínám si, jestli mě přemlouvala. Ale vím, že hledala cestu. „Zkus se zamyslet... opravdu nemáš nikoho jiného, ke komu bys mohla jít? Tetu? Babičku? Někoho v rodině?“

Ne. Nešlo to.

Všichni u nás tolikrát byli. Rodinné oslavy. Kanasty. Dorthy. Nikdo se nikdy nezeptal. Nikdo si nevšiml. Nikdo neotevřel dveře.

A navíc — táta říkával: „Ti stejně nikdo neuvěří.“ A já už tomu pomalu věřila taky.

Naše rodina byla přece „spořádaná“. Máma učitelka. Táta voják. Sourozenci měli vlastní život. Sestra skvělý vztah s mámou. Bratr manželku, syna. Věková propast, mlčení, nedůvěra.

A přesto — zpětně nechápu, proč jsem v té chvíli zapomněla na sestru. Možná proto, že ve mně zněla úplně jiná věta.

„Když budete něco potřebovat, můžete za mnou kdykoli přijít.“

Řekla to kdysi naše třídní. Jednou. Nenápadně. Ale ta věta mi uvízla v hlavě. A najednou tam byla. Živá. Přítomná.

Zvedla mě. Jako by konečně někdo otevřel dvířka. Najednou jsem věděla, kam jít.

Řekla jsem to paní na lince. A ona mě v tom podpořila. Dodala mi odvalu.

A tak jsem šla. Pomalu. Bez běhu. Bez dechu. Bez pláče. A v sobě jsem si tiše opakovala: Tentokrát to vyjde. Tentokrát mi někdo pomůže.

Dům učitelky

Došla jsem k domu naší třídní. Malý rodinný dům s upravenou zahradou. Tráva mě šimrala u kotníků, studila mírně skrz látku, jako by zjišťovala, jestli mám dovolení vstoupit. Mezi keři visela světla, která se lehce třásla ve větru. Cítila jsem, že tohle je jiný svět. Ticho tu bylo jiné — ne ostré, ale opatrné.

Stála jsem před brankou. Dýchala pomalu, ale srdce bušilo jako hodiny těsně před explozí. Možná jsem se modlila. Možná jen počítala tep. Nohy se mi klepaly. Dlaň jsem měla zpotenou. Branka povolila. Vklouzla jsem na trávník. Tma byla hustá a tichá, ale zevnitř domu blikala světla, tlumené hlasy, vzdálený zvuk televize. Šla jsem pomalu. Jako na cizí planetě. Cítila jsem, že jsem vetřelec.

Zastavila jsem se přede dveřmi. Nevěděla jsem, co dřív — zazvonit, utéct, rozplynout se mezi dlaždicemi. Pochodovala jsem. Dvakrát, třikrát. Sem a tam. Pak jsem stála. Dveře mlčely. Jako by mi dávaly čas. Dlouhý čas. Nakonec jsem natáhla ruku. Stiskla zvonek.

Zvuk byl tichý. Ale uvnitř se něco pohnulo. Kroky. Dveře se otevřely.

Stála tam — ve fialovém županu, s výrazem překvapení. „Markéto? Co tady děláš?“ zeptala se. „Utekla jsem z domu,“ hlesla jsem.

Pozvala mě dál. Obývák voněl čistotou, dřevem, nějakou bylinkou. Sedla jsem si na pohovku, dostala čaj nebo vodu — nevzpomínám si přesně. Jen ten pocit, že teď to začne. Otázky. Tlak.

A on přišel.

„Co se stalo? Proč jsi utekla? S kým jsi mluvila? Kam jsi chtěla jít?“ Snažila se být klidná. Ale v hlase jí narůstalo napětí. Znělo jako šum, co roste, i když slova zůstávají jemná.

Já... já se najednou zase bála. Nevěděla jsem, jak to říct. Co říct. Jak najít slova pro něco, co nemá jazyk. Co bolí i při pomyšlení. Nakonec jsem vyslovila tu větu. Známou. Pomalou. Tichou. „Otec mě zneužívá.“

Ticho. Tuhé. Hutné. Jako když se vzduch v místnosti zadrhne.

Její oči zbledly. Tělo se narovnal. Dech zpomalil. Neřekla hned nic. Jen seděla. Pak se začala ptát.

„Co dělá? Jak tě zneužívá? Kam ti sahá?“ Chtěla vědět: tam? Nebo tam? Nebo jinam?

Já mlčela. Hleděla na knihovnu, koberec, svou dlaň. Přikyvovala. Každé slovo bodalo do žaludku. Každý dotaz na tělo — jako kdyby se to opakovalo znovu.

Byla jsem vyčerpaná. Hlavu prázdnou. Oči oteklé. Chtěla jsem už jen leh, ticho, peřinu.

Učitelka vstala. Řekla, že mě nemůže nechat u sebe. Že mě musí odvézt domů. Že pojedete se mnou. Promluví si s rodiči.

Jen jsem přikývla. Bez protestu. Beze slova. Byla jsem příliš unavená na strach.

Před naším domem se rozsvítilo světlo na verandě. Zazvonily jsme. Otevřela babička. Učitelka jí řekla, že jsem utekla. Že potřebuje mluvit s rodiči. Babička pokrčila rameny: „Jeli vás hledat.“

Řekly si ještě pár vět. Já je neslyšela. Hlasy se mi ztrácely. Byla jsem daleko. V sobě. Učitelka se rozloučila. Řekla, že mám zítra přijít do školy s mámou. A odešla. Byla pryč. I naděje, že dnes bude líp.

Babička navrhla, ať spím u ní dole. Odmítla jsem. Intuitivně. Ani tam totiž nebylo bezpečno. A hlavně jsem chtěla jediné: zachumlat se celá do peřiny, přestat dýchat nahlas a dělat, že spím. To bylo moje jediné útočiště. Spánek, který není spánkem. Mlčení, které chrání.

Usnula jsem. Ale jen na chvíli.

Vzbudilo mě světlo z chodby. Prudké. Ostré. Dveře se rozrazily. Vešla máma. Křičela.

„Nedělej, že spíš! Tak jak to teda je? Táta říká, že to není pravda! Řekni to! Řekni, že sis to vymyslela!“

Byla jako zlomená sirka. Křiklavá. Ohnivá. Nepřítomná.

Já jen ležela. Třásla se pod peřinou. Nevydala jsem ani hlásku. Tělo ztuhlé. Jazyk přilepený k patru. Slzy mi stékaly tiše do vlasů.

Dveře se zavřely. A já znovu usnula. Beze snu.

Mlčení.

Ráno nebylo jiné. A přesto už svět nešel zapnout. Světlo na stropě mi páliło do víček. Tělo odmítalo vstát. Dveře mlčely. Jen ticho vrzalo ve švech. Otevřela jsem oči. A on tam seděl. Táta. Na kraji postele, skloněný nade mnou jako duch, co se nezdráhá promluvit.

Mluvil klidně. Jako by se nic nestalo. Jako by včerejší běh ani neexistoval. Jeho hlas hladil. Ale pod tím — břitva. Každé slovo chtělo přetvořit mou paměť. Říkal, že mi přece neublížil. Že mě má rád. A že přece nechci, aby ho zavřeli. „Musíš říct, že sis to vymyslela.“

Já ležela. Tělem přibitá k matraci. Jako pod kamenem. Jako v sádře. Nevydala jsem ani hlásku. Slova přestala fungovat. Nevím, jestli jsem dýchala. Ale slyšela jsem ho. Každé slovo jako kamínek na hrud'

Pak odešel. Tiché cvaknutí dveří. Prázdnost.

Zůstala jsem pod peřinou. Ještě dlouho. Až přišla máma. „Pojď se nasnídat. Popovídáme si.“

V kuchyni vonělo kakao. Na stole houska se šunkou. Ruce automaticky lámaly kousky. Byla jsem jako loutka. Ruce lámaly housku, ale uvnitř nebylo nic. Jen šum.

Přišla sestra. Už dospělá. Sedla si naproti. Koukala na mě. Ale její oči se dívaly za mě. Jako by už nešlo mě vidět. A já? Taky jsem mlčela. Stejně jako ona. Byly jsme dvě tiché dívky u jednoho stolu.

Jen mně bylo jedenáct.

Máma chodila kolem. Mluvila. Vysvětlovala. Ne mně. Spíš sobě. Věcem. Vzduchu. „Táta tě nezneužívá. Ani nevíš, co to vlastně znamená. Všechno sis to popletla. Vymyslela. Není to pravda.“ Slova jako klady. Ale já se už nebránila. Jen jsem nechala tělo nasáknout bolestí.

Pak přišla babička. Mluvila jinak. „Když na tebe bude sahat, bodni ho ostrou tužkou. Ať máma ví, že se něco děje.“

Přikývla jsem. Ne jako souhlas. Spíš reflex. Jako když mrkne víčko. Ticho mě pohlcovalo. A já se už ani nesnažila vynořit.

Máma řekla: „Oblékni se. Půjdeme do školy. Za paní učitelkou.“

Třída byla prázdná. Jen já, máma, učitelka. Seděly jsme v první lavici. Lavice čekaly. Tabule mlčela. Ticho sedělo v místnosti jako někdo, kdo přišel první — a rozhodl, že se nebude mluvit.

Já tam byla jako před tabulí. Bez úkolu. Jenom s věcí, která nešla vyslovit znovu.